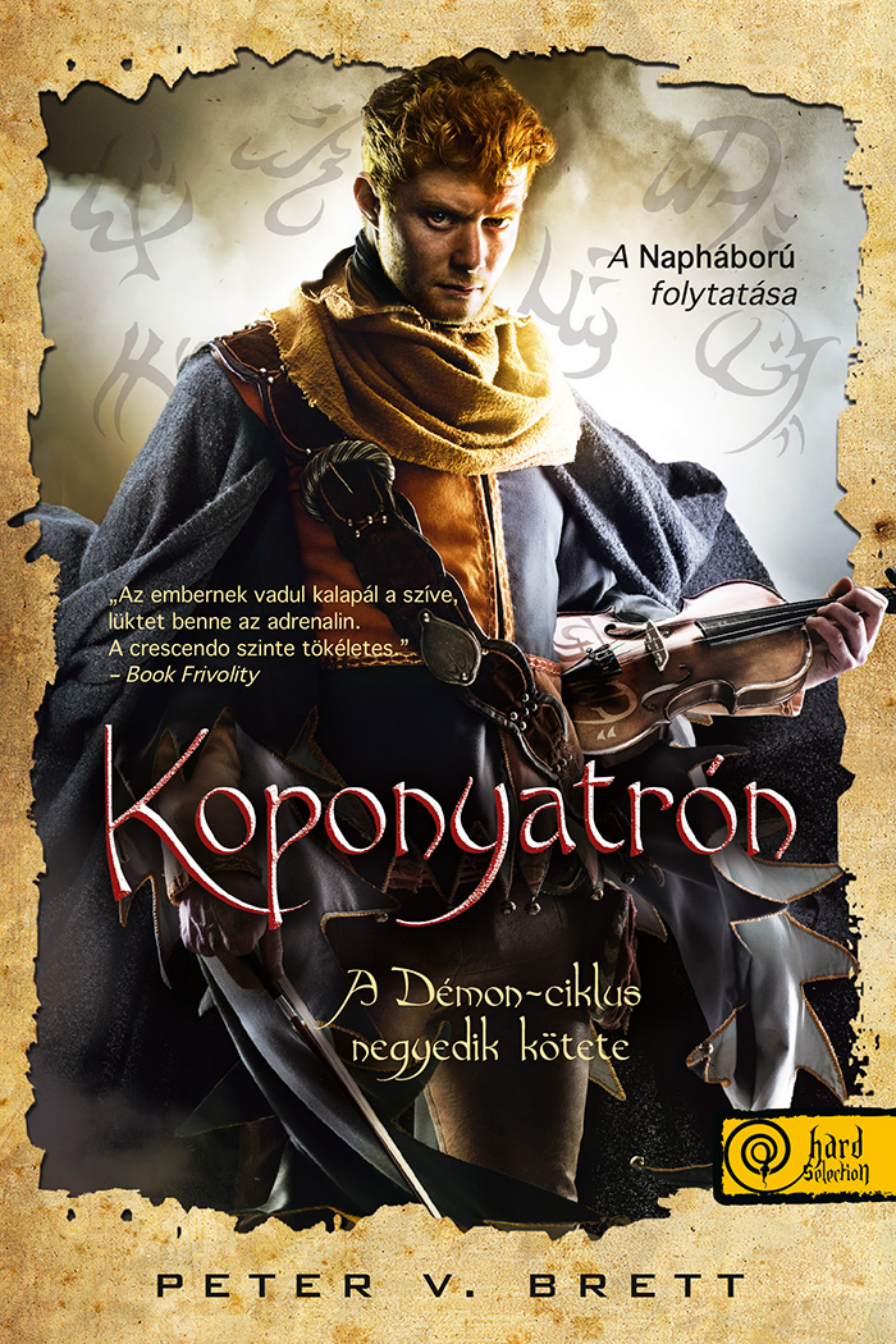

A Napháború
folytatása

„Az embernek vadul kalapál a szíve,
lűktet benne az adrenalin.
A crescendo szinte tökéletes.”
– Book Frivolity

Koponyatérőn

A Démon-ciklus
negyedik kötete

PETER V. BRETT

Peter V. Brett

Koponyatrón

Demon-ciklus 4.

PROLÓGUS

Nincsen győztes

v. u. 333 ősze

—**N**^E! – Inevera kinyújtotta a kezét, de csak a pusztá levegőt markolta, amikor a Par'chin levetette magát a szikláról, és a férjét is magával rántotta.

Vele pedig az emberiség minden reményét.

A csatára kijelölt kör másik oldalán Papíros Leesha épp ugyanakkorát kiáltott. A Domin Sharum szabályaival mit sem törődve a szemtanúk mindkét oldalról a meredélyhez siettek, és együtt bámultak lefelé, a küzdő feleket elnyelő sötétségbe.

Everam fényében Inevera olyan tisztán látott, mint a legfényesebb nappal, a világot a mágia ragyogása határozta meg. De a mágia az élethez húzott, és odalent nemigen volt más, mint kopár sziklák meg föld. A két férfi, aki egy pillanattal korábban még úgy ragyogott, mint a nap, beleveszett a mágia föld felett lebegő, tompa világosságába.

Inevera megforgatta a fülbevalóját – a benne lévő hora kapcsolatban állt a férje fülében lévő párjával –, de semmit sem hallott. A másik kő vagy túl messze került tőle, vagy eltört az esés miatt.

Vagy nincs már mit hallani. Inevera elfojtotta a borzongását, amikor elérte a hegyen fújó hűvös szél.

Körülnézett a szakadék szélén összegyűlteken, próbált olvasni az arcukból, az árulás nyomát kereste rajtuk, egy apró jelet, ami arra

utal, hogy valaki tudta, mi következik. A belőlük áradó mágiát is olvasta. A rovássokkal ellátott elektrumérmék, amiket viselt, nem tették lehetővé, hogy olyan tisztán lássa a hangulatokat, mint a férje Kaji Koronájával a fején, de egyre ügyesebben igazodott el az érzések között.

A döbbenet kétségtelen volt. A csapatból mindenki kicsit más-képp reagált, de az nyilvánvaló volt, hogy senki sem számított erre a kimenetelre.

Még az öntelt, valamit mindig rejtegető, hazudós Abban is elszörnyedve állt. Inevera és ő riválisok voltak, de a férfi úgy szerette Ahmannt, ahogy csak egy alantas khaffittól telt, és a halálával legalább annyit veszített volna ő is, mint bárki más.

Mérget kellett volna kevernem a Par'chin teájába, gondolta Inevera, és maga elé képzelte a Par'chin nyílt tekintetét aznap este, amikor előbukkant a sivatagból Kaji Lándzsájával. Megszúrhattam volna egy méregbe mártott tűvel. Áspiskígyót tehettem volna a párnája alá, amikor elbóbiskolt az alagai'sharak előtt. Elég lett volna kijelentenem, hogy megsértett, és pusztá kézzel megölhettem volna. Bármit, csak ne hagytam volna Ahmannra. Túl nemes volt a szíve a gyilkossághoz és az áruláshoz, még akkor is, ha Ala sorsa a tét.

„Volt.” Máris múlt időt használt, pedig a férfi pillanatokkal korábban tűnt csak el.

– Meg kell találunk őket! – Jayan hangja mintha mérföldekről jött volna, pedig a legidősebb fia ott állt közvetlenül mellette.

– Igen. – Inevera gondolatai még mindig száguldottak. – Bár nehéz lesz a sötétben.

A szeldémonok kiáltásait már is visszaverték a sziklák, a hegyek kódémonainak mély dörögésével együtt.

– Horát vetek, hogy mutassa az utat.

– Egy csudát fogok én arra várni! – jelentette ki a Par'chin Jiwah Kája, majd a vállával félrelökte Rojert és Garedet, hasra vágta magát, és lelógatta a lábát a szakadék peremén.

– Renna! – Leesha a nő csuklója után nyúlt, Renna azonban túl gyors volt, és már nem érhetette el.

A fiatal nő fényesen ragyogott a mágiától. Nem olyan fényesen, mint a Par'chin, de fényesebben, mint rajta kívül bárki más, akit Inevera valaha látott. Az ujjai a kezén és a lábán úgy vájtak a sziklafalba, mint egy démon karmai, és megrepszttették a követ, hogy kapaszkodót találjanak.

Inevera Shanjathoz fordult.

– Kövesd! És jelezd, hogy merre jársz!

Azt el kellett ismerni, hogy amikor a szakadék felé pillantott, Shanjat semmit sem mutatott abból a félelemből, amit ki lehetett olvasni az aurájából.

– Igenis, Damajah!

Öklével a mellkasára csapott, aztán átvette a vállán a lándzsáját meg a pajzsát, hasra fordult, átkúszott a peremen, és óvatosan megindult lefelé.

Inevera arra gondolt, hogy a feladat talán meghaladja a férfi képességeit. Shanjat ereje senki hétköznapi emberétől el nem maradt ugyan, de aznap éjjel egyetlen démont sem ölt meg, és nem rendelkezett azokkal az emberfeletti képességekkel, amelyek lehetővé tették, hogy Renna am'Bálás gond nélkül lemásson a sziklafalon.

A kai'Sharum azonban őt is, és valószínűleg saját magát is meglepve fogást talált a Par'chin felesége által hagyott résekben, és könnyedén követte a nőt. Nemsokára őt is elnyelte a homály.

– Ha csontokat akarsz vetni, akkor most tedd meg, hogy elkezd-hessük a keresést! – mondta Papíros Leesha.

Inevera a zöldvidéki kurvára nézett, és elfojtotta az ünnepélyes arckifejezése helyébe lépni készülő vicsort. Persze hogy látni akarta, amikor Inevera elveti a kockákat. Semmi kétség, el akarta lesni a prófécia rúnáit. Mintha nem lopott volna még eleget Ineverától.

Senki más nem tudta, de a kockák elárulták neki, hogy Leesha Ahmann utódját hordja a méhében, ami fenyegetést jelentett mindarra, amit Inevera felépített. Meg kellett küzdenie a vággyal, hogy előránts a kését, és kivágja a magzatot a nő hasából, csírájában fojtva el a bajt. Senki sem tudná leállítani. A zöldvidékiek

félelmetesek, de nem vehetik fel a versenyt a fiaival és két damaji sharusahkmesterrel.

Mély lélegzetet vett, megkereste az egyensúlyát. Inevera minden dühét és félelmét rá akarta zúdítani erre a nőre, de igazán nem hibáztathatta Papíros Leeshát azért, mert a két férfi belegajdult a saját büszkeségébe. Bizonyára megpróbálta lebeszélni a Par'chint erről a kihívásról, ahogyan ő is megpróbálta lebeszélni róla Ahmannt, hogy elfogadja.

Ez az összecsapás talán elkerülhetetlen volt. Talán nem fért meg két Szabadító Alában. Most viszont egy sem maradt, ami sokkal, de sokkal rosszabb.

Ahmann nélkül a kráziai szövetség összeomlik, a damajikból ci-vakodó hadurak lesznek. Megölik Ahmann dama fiait, aztán egymás ellen fordulnak, és a Sharak Ka sötét szakadékába zuhannak. Inevera a Majah törzsből való Aleverak damajira pillantott, aki a legtöbb akadályt gördítette Ahmann felemelkedésének útjába, még ha közben az egyik legértékesebb tanácsadójának bizonyult is. Hűsége a Shar'Dama Kához megkérdőjelezhetetlen volt, de ez nem jelentette azt, hogy ne ölné meg gondolkodás nélkül Majit, Ahmann Majah fiát, hogy a saját fia, Aleveran léphessen a helyébe.

Egy örökös talán még mindig egyesíthetné a törzseket, de mégis ki legyen az? A kockák szerint Inevera egyik fia sem állt készen a feladatra, amiről persze nekik más volt a véleményük, ráadásul, ha valamelyik megkaparintaná az ideiglenes hatalmat, utána nem mondana le róla önként. Jayan és Asome mindig is riválisok voltak, és mindkettejük mögött erős szövetségesek sorakoznának fel. Ha a damaji nem szakítja szét a törzset, könnyen lehet, hogy a fiai teszik meg helyette.

Inevera egyetlen szó nélkül lépett be a körbe, ahol pár pillanattal korábban még a két Szabadító-jelölt harcolt. Mindkettejük vére ott maradt a földön, a nő pedig letérdelt, megnedvesítette tenyerét a tócsákban, majd eldobta a kockákat. A kráziaiak körbevették, hogy távol tartsák a zöldvidékieket.

Inevera démonherceg csontjából faragott és elektrummal borított csontkockáinál erősebb készletet egyetlen dama'ting sem mondhatott

magáénak az első Damajah ideje óta. A kockák lüktettek az erőtől, és hevesen világitottak a sötétben. Inevera elvetette őket, és azok a jóslás felragyogó rúnái által vezérelve, számára olvasható mintát rajzolva, a maguk természetellenes módján álltak meg. A legtöbben nem láttak volna semmi különöset. Még a dama'tingek is gyakran összekülönböztek egy dobás értelmezésén, Inevera azonban éppen olyan könnyedén olvasta a rúnákat, mint a szavakat egy pergamenről. Ez a tudása több évtizednyi zűrzavaron és felforduláson segítette át. Persze az is gyakran előfordult, hogy a kockák homályos választ adtak, és nem hoztak enyhülést.

„Nincsen győztes.”

Vajon mit jelentett ez? Talán a zuhanás mindkettejüket megölte? Vagy odalent továbbra is dúlt a csata? Ezer kérdés merült fel benne, mielőtt újra dobott.

Csak hogy másodszorra is ugyanaz a mintázat jött ki, ahogyan azt előre tudta.

– Nos? – kérdezte az északi kurva. – Mit mondanak?

Inevera visszanyelte az éles visszavágást, tudván, hogy a következő szavai kulcsfontosságúak lesznek. Úgy döntött, az igazság – vagy legalábbis az igazság nagy része – éppen úgy megteszi válasz gyanánt, mint bármilyen kitaláció, ha az a cél, hogy kordában tartsa az őt körülvevő ambiciózus elméket.

– Nincsen győztes – mondta. – Odalent még zajlik a küzdelem, és csak Everam tudja, hogyan fog végződni. Meg kell találnunk őket, méghozzá gyorsan.

Órákba telt leereszkedni a hegyről. A sötétség nem lassította őket – az elit csapat minden tagja látott a mágia fényénél –, de most már a hegyoldalba tökéletesen beleolvadó szikla- és kódémonok kerülgették az ösvényt. Az égen szeldémonok keringtek vijjogva.

Rojer fogta a hegedűjét, és *A holdfogyás dalának* gyászos melódiáját csalogatta elő a húrokból, amivel távol tudta tartani az alagaiokat. Amanvah hangos énekkel kísérte, zenéjüket pedig horamágia erősítette fel, hogy betölthesse az éjszakát. Bár a kétségbeesés tomboló szele kis híján derékba törte a benne rejlő pálmafát, Inevera mégis büszkén hallgatta lánya hangját.

Jessum fiának különös mágiája ugyan megóvta őket az alagaioktól, de így is lassan haladtak. Inevera ujjai viszkettek, annyira szeretne volna elővenni az elektrumból készült botját, hogy félresöpörje a démonokat az útjából, miközben a férje után siet, de nem szívesen fedte volna fel a fegyver erejét az északiak előtt, és persze amúgy is csak újabb alagaiokat csalogatott volna elő vele. Jobb híján tartotta Rojer nyugodt tempóját, még ha Ahmann és a Par'chin közben talán el is véreztek egy elfeledett völgyben odalent.

Elűzte magától a gondolatot. Ahmann volt Everam kiválasztottja. Ebben kellett bíznia. Everam biztosan a Shar'Dama Kája segítségére siet szükség idején.

Ahmann élt. Egészen biztosan.

Leesha csendben lovagolt, és még Thamosnak is volt annyi esze, hogy ne zavarja. Ha a herceg szinte minden este be is bűjt Leesha ágyába, a nő nem szerette úgy, mint Arlent... vagy Ahmannt. Megszakadt a szíve, amikor kettejüket harcolni látta.

Előzetesen úgy tűnt, Arlennél van az előny, és ha Leesha választhat, nem is szívesen változtatott volna ezen. Arlen elgyötört lelke valami békeféleségre lelt az utóbbi időben. Leesha remélte, hogy a férfi megadásra kényszerítheti Ahmannt, és így a csata halálos áldozat nélkül érhet véget.

Hangosan felkiáltott, amikor Ahmann megszúrta Arlent a Kaji Lándzsájával – talán az egyetlen olyan fegyverrel a világon, ami kárt tehetett benne. A csata abban a pillanatban éles fordulatot vett, és akkor először Leesha Ahmann iránt érzett haragja azzal fenyegetett, hogy gyűlöletbe csap át.

Amikor azonban Arlen magával rántotta a mélybe Ahmannt ahelyett, hogy beletörődött volna a vereségbe, a nő gyomra elszorult. A magzat a méhében még nyolchetes sem volt, de Leesha meg mert volna rá esküdni, hogy rúgott odabent, amikor az apja beleveszett a sötétségbe.

Arlen ereje egyre nőtt a találkozásuk óta eltelt egy évben. Néha úgy tűnt, semmi sincs, amire a férfi ne lenne képes, és még Leesha is elgondolkodott rajta, vajon nem ő-e a valódi Szabadító. Ha kellett, levegővé vált, és úgy vészelt át a támadást. Ahmann nem volt képes ilyesmire.

Persze Arlennek is megvoltak a korlátai, és Ahmann mindenki számára váratlan módokon tette próbára riválisát. Leesha még emlékezett az alig pár héttel korábbi esésre, amikor Arlen összetörve hevert Rönkösháza kockakövein, a koponyája pedig úgy repedt be, mint az asztalhoz vert főtt tojás.

Bár Renna ne futott volna utánuk! A nő tudott valamit Arlen terveiről. Többet, mint állította.

Jóval azelőtt megtorpantak, hogy elérték volna a hegy lábát, így kerülvén el a hágót, amit mindkét sereg felderítői szemmel tartottak. A háború talán elkerülhetetlen, de egyik fél sem akarta éppen ma este elkezdni.

A kanyargós hegyi ösvények újra meg újra elágaztak. Ineverának nemegyszer kockát kellett vetnie, hogy eldöntse, merre haladjanak tovább. Ilyenkor letérdelt a földre, miközben a többiek türelmetlenül vártak. Leesha nagyon szerette volna tudni, mit lát a nő azokban a kusza szimbólumokban, de abban nem kételkedett többé, hogy a jóslatokban valódi erő lakozik.

Már közeledett a hajnal, amikor megtalálták Shanjat első útjelzőjét. Inevera tempósabban ment tovább, a többiek pedig követték. Egyre sebesebben haladtak, ahogy a látóhatár lassan lilás árnyalatot öltött.

A hegy lábánál állomásozó Őrszemek nem vették észre őket, de Inevera testőrei, Ashia és Shanvah feltűnés nélkül eléjük osontak az ösvényen, hogy némán beálljanak közéjük. A zöldvidéki herceg vetett rájuk egy pillantást, de aztán egy fejrázással elintézte őket, amikor nyugtázta, hogy nőkről van szó.

Végül rátaláltak Rennára és Shanjatra, akik várakozás közben bizalmatlanul méregették egymást. Shanjat Ineverához sietett, meghajolt, és ökölrel a mellkasára csapott.

– Az ösvény itt véget ér, Damajah.

Leszálltak a nyeregből, és követték a harcost egy közeli pont-ra, ahol embernyi méretű gödröt találtak – a szétszóródott föld és kövek rettenetes erejű becsapódásról árulkodtak. A környéken vér fröccsent szét, de lábnyomokat is találtak. A folytatódó harc nyomait.

– Követted őket? – kérdezte Inevera.

Shanjat bólintott.

– Nem messze innen véget érnek. Úgy gondoltam, inkább megvárom a további utasításokat, mielőtt túl messzire keveredem.

– Renna? – kérdezte Leesha.

A Par'chin Jiwah Kája üveges tekintettel meredt a véres kráter-be, erős aurájából semmit sem lehetett kiolvasni. Tompán széttárta a karját.

– Órák óta járjuk a környéket. Olyan, mintha szárnyat növesztettek volna.

– Nem lehet, hogy egy széldémon vitte el őket? – vetette fel Wonda.

Renna vállat vont.

– Tulajdonképpen lehetséges, de azért nehezen hihető.

Inevera bólintott.

– Egyetlen démon sem érintheti az én szent férjemet, hacsak ő maga nem kívánja úgy.

– És mi a helyzet a lándzsával? – kérdezte Jayan.

Inevera szomorúan nézett rá. Nem érte különösebb meglepetésként, hogy legidősebb fiát jobban érdekli a szent fegyver, mint a saját apja, de azért így is elkeseredett. Asume legalább volt olyan tapintatos, hogy megtartotta magának a gondolatait.

Shanjat megrázta a fejét.

– A szent fegyvernek nem láttuk nyomát, Sharum Ka.

– A vér még friss.

Inevera a látóhatárt kémlelte. Percek választották már csak el őket a hajnaltól, de egy utolsó jóslásra még maradt idő. Belenyúlt a horaerszényébe, és olyan szorosan markolta meg a kockáit, hogy az élek a tenyerébe vájtak. Letérdelt a mélyedés mellett.

Általában nem merte volna kitenni az érzékeny kockát a pirkadat előtti derengésnek. A közvetlen napfény elpusztítaná a démoncsontot, de még a közvetett fény is visszafordíthatatlan kárt tehet benne. Csakhogy éppen azért borította be mindet elektrummal, mert így védve voltak a legerősebben tűző naptól is. A Kaji Lándzsájához hasonlóan a kockák ereje is sebesen elfogy világosban, de újra lehet tölteni őket az éjszaka beköszöntével.

Inevera kinyújtotta remegő kezét. Több mély lélegzetet kellett vennie, mielőtt megtalálta az egyensúlyát, és folytatni tudta a műveletet. Aznap éjjel már másodszor érintette meg a férje vérét, hogy a segítségével tudakolja meg a sorsát.

– Áldott Everam, világ Teremtője, mondd, mi történt a harcosokkal, Ahmann asu Hoshkamin am’Jardir am’Kajival és Arlen asu Jeph am’Bálás am’Tölgypatakkal. Kérlek, mesélj, mi érte őket, és mily sors vár még rájuk.

Az erő az ujjaiiban lüktetett, ahogy eldobta a kockákat, és összevont szemöldökkel meredt a kirajzolódó mintára.

Ha a jelen vagy a múlt eseményeiről faggatta őket, a kockák hűvös – ámbátor gyakran rejtélyes – magabiztossággal feleltek. A jövő azonban szüntelenül változott, homokját az emberek minden egyes döntésével máshogyan fújta a szél. A kockák segítettek ugyan valamelyest, mint útjelző táblák a sivatagban, de minél messzebb nézett az ember, az utak annál reménytelenebbül kuszálódtak össze a dűnék között.

Ahmann jövője mindig is szerteágazó utakkal volt tele. Bizonyos jövőekben a vállán vitte az emberiséget, másokban szégyenteljes halált halt. Legtöbbször alagaiok karmai végeztek vele, de mindig kések lappangtak a háta mögött, és lándzsák szegeződtek a szívének. Voltak, akik az életüket adták volna érte, mások csak arra vártak, hogy elárulhassák.

Ezek közül az utak közül most sok lezárult. Akármi történt is, Ahmann nem tér vissza egyhamar, sőt talán soha többé. A gondolatra jeges félelem szorította össze Inevera gyomrát.

A többiek visszafojtott lélegzettel várták a szavait, és ő tudta, hogy a népe sorsa múlik rajtuk. Arra gondolt, amit a kockák sok évvel korábban mondtak neki:

„A Szabadító nem úgy születik. Teremteni kell.”

Ha Ahmann nem tér vissza hozzá, teremt majd új Szabadítót.

Végignézett a szerelmére váró számtalan végzetlen, és kiválasztott egyet a többi közül. Az egyetlen olyan sorsot, amelyik lehetővé tette, hogy a saját kezében tartsa a hatalmat, amíg rá nem lel egy megfelelő utódra.

– A Szabadító már nem elérhető számunkra – mondta végül. – Egy démon követ egyenesen a mélységbe.

– Ezek szerint a Par’chin mégiscsak démon – állapította meg As-han.

A kockák semmi ilyesmire nem utaltak, Inevera mégis bólintott.

– Nagyon úgy tűnik.

Gared a földre köpött.

– Szabadítót mondott, nem Shar’Dama Kát.

A damaji úgy mérte végig, mint egy rovat szokás, ha az ember azon gondolkodik, méltó-e rá, hogy eltapossa.

– Az egy és ugyanaz.

Ezúttal Wondán volt a sor, hogy kiköpjön.

– Hát persze.

Jayan a nő elé lépett, és felemelte az öklét, hogy megüsse, de Tí-már Renna közéjük állt. A bőrén felragyogtak a rúnák, és még Inevera indulatos elsőszülött fia is jobbnak látta nem szembeszállni vele. Nem festett volna jól, ha egy nő megveri, ráadásul éppen azok előtt az emberek előtt, akiket meg kell győznie róla, hogy engedjék a trónra ülni.

Jayan visszafordult az anyjához.

– És a lándzsa? – tudakolta.

– Elveszett – felelte Inevera. – Akkor kerül meg újra, ha Everam is úgy akarja, és egy pillanattal sem korábban.

– Akkor egyszerűen feladjuk? – kérdezte Asome. – Sorsára hagyjuk apámat?

– Természetesen nem. – Inevera Shanjathoz fordult. – Keresd meg újra a nyomokat, és vadássz! Kövess minden meggömbölyt fűszálat és kósza kavicsot! Ne térj vissza a Szabadító vagy a sorsát illető megbízható hírek nélkül, még ha ezer évbe telik is!

– Igen, Damajah! – Shanjat a mellkasára csapott.

Inevera most Shanvah-t szólította meg:

– Tarts te is apáddal! Engedelmeskedj neki, és védelmezd az utazásán! Az ő célja a te célod is.

A fiatal nő némán meghajolt. Ashia megszorította a vállát, és találkozott a tekintetük. Aztán apa és lánya útnak indult.

Leesha Wondához fordult:

– Te is nézz körül, de gyere vissza egy óra múlva!

Wonda olyan magabiztosan mosolyodott el, hogy Inevera irigykedni kezdett rá.

– Nem terveztem, hogy addig keresem, amíg megőszülök. A Szabadítók jönnek-mennek, de ő visszatér, meglásd. – Egy pillanattal később már ő sem volt sehol.

– Én is megyek – jelentette ki Renna, de Leesha elkapta a karját.

A másik nő mérgesen meredt rá, mire Leesha gyorsan elengedte, de nem hátrált meg.

– Maradj még, kérlek.

Még az északiak is félnek a Par'chintól meg az asszonyától, állapította meg Inevera, és elraktározta az információt, miközben a két nő félrevonult, hogy négy szemközt beszélhessenek.

– Ashan, gyere velem! – mondta a damajihoz fordulva, majd elvonultak a másik irányba, a többiek döbönt tekintetétől kísérvé.

– Hihetetlen, hogy elment – mondta üres hangon Ashan. Ahmannal húsz éve testvérnek tekintették egymást. Ő volt az első dama, aki támogatta, hogy Ahmann Shar'Dama Kává váljék, és minden fenntartás nélkül hitt isteni mivoltában. – Az egész olyan, mint valami álom.

Inevera nem körülményeskedett.

– Ülj a Koponyatrónra, legyél te az Andrah! Te vagy az egyetlen, aki miatt nem robban ki háború, és aki nem ragaszkodik hozzá foggal-körömmel, ha a férjem visszatér.

Ashan a fejét rázta.

– Tévedsz, ha így gondolsz, Damajah.

– Ez volt a Shar'Dama Ka kívánsága is – emlékeztette Inevera. – Esküt tettél előtte és előttem.

– Az arra vonatkozott, hogy ha csatába vonul holdfogyáskor mindenki szeme láttára – mondta Ashan –, nem pedig arra, ha egy zöldvidéki végez vele valami isten háta mögötti hegyoldalon. A trón Jayant vagy Asomét illeti.

– Megmondta neked, hogy a fiai még nem bírják el ezt a terhet – tiltakozott Inevera. – Szerinted az elmúlt két hétben ez változott? A fiaim ravaszak ugyan, de egyelőre nem bölcsek. A kockák azt jósolják, hogy addig viaskodnak majd a trónért, amíg szétszaggatják Everam Ajándékát, és ha valamelyikük végül felkapaszkodik a véres lépcsőn, és leül, nem lesz hajlandó felállni az apja visszatértével.

– Már ha visszatér – jegyezte meg Ashan.

– Visszatér – jelentette ki Inevera. – Nagy valószínűséggel a teljes Mag követni fogja. Akkor Ala minden seregének fel kell sorakoznia mögötte, és sem ideje, sem kedve nem lesz hozzá, hogy megölje a fiát a hatalom visszaszerzéséért.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Ashan. – Soha nem vágytam hatalomra.

– Ez Everam akarata. Lényegtelen, mi tetszik neked, és éppen az Everammal szembeni alázatod miatt vagy te a legjobb választás.

– Csak gyorsan! – mondta Renna, amikor Leesha félrevonta. – Elég időt vesztegettünk már azzal, hogy rátok vártunk. Ki tudja, merre jár Arlen, és meg kell találnom.

– Marhaság! – csattant fel Leesha. – Nem ismerlek különösebben jól, Bálás Renna, de annyira azért igen, hogy tudjam, tíz másodpercet sem vártál volna rám, ha a férjed valóban veszélyben lenne.

Ti ezt előre elterveztétek Arlennel. Hová ment? Mit tettetek Ahmann-nal?

– Hazugsággal vádolsz? – vicsorította Renna. Összehúzta a szemöldökét, a keze ökölbe szorult.

Valami oknál fogva ezzel a felhorgadással csak azt érte el, hogy Leesha még biztosabb lett a dolgában. Kétkedett benne, hogy a nő valóban megütné, de azért szükség esetére a markában tartott egy csipet vakítóport.

– Kérlek! – Ügyelt rá, hogy higgadt maradjon a hangja. – Ha tudsz valamit, árulj el nekem. A Teremtőre esküszöm, hogy bíz-hatsz bennem.

Renna mintha megnyugodott volna valamelyest, kinyújtotta az ujjait, és felemelte a kezét.

– Kutass csak át, nem találsz válaszokat.

– Renna! – Leeshának minden erejére szüksége volt, hogy összeszedett maradjon. – Tudom, hogy rosszul indítottunk. Nem is kell szeretned, de ez nem játék. Mindenkit veszélybe sodorsz, ha titkolózol.

Renna élesen felnevetett.

– Bagoly mondja verébnek! – Olyan erővel bökte meg Leesha mellkasát, hogy a nő hátratántorodott. – Te hordod a méhedben a sivatag gyermekét. Szerinted ezzel nem sodrod veszélybe a népet?

Leesha érezte, hogy egészen hideg lesz az arca, de azért igyekezett határozott maradni, nehogy a némasága végképp elárulja.

– Kitől hallottad ezt a képtelenséget?

– Tőled – felelte Renna. – Azt is meghallom, ha egy pillangó verdes a szárnyával a búzamezőn. Arlen is. Mind a ketten hallottuk, mit mondtál Jardirnak. Az ő gyerekével vagy terhes, és a hercegre akarod kenni az apaságot.

Ez volt az igazság. Leesha az anyja buta tervét valósította meg. Kétkedett benne, hogy a gyerek születése után akár csak egy pillanatig is sikerül megőriznie a látszatot, de még volt hét hónapja felkészülni – vagy elrejtőzni –, mielőtt a kráziiaiak eljönnek a kicsiért.

– Újabb ok, hogy megtudjam, mi történt Ahmann-nal. – Leesha maga is gyűlölte a hangjába férkőző könyörgést.

– Pedig elképzelésem sincs – felelte Renna. – Csak vesztegetjük az időt, amit kereséssel kellene töltenünk.

Leesha bólintott, tudta, hogy legyőzték.

– Kérlek, ne szólj Thamosnak! – kérte. – Idővel magam mondom el neki, becsületszóra. Csak nem most, amikor a fél kráziai hadsereg itt állomásozik alig pár mérföldnyire.

Renna felhorkant.

– Nem vagyok hülye. Egyébként is, hogyan eshet teherbe egy gyógyfüvész? Még egy buta Tímár is tudja, hogy időben ki kell húzni.

Leesha lesütötte a szemét, képtelen volt állni Renna rá szegeződő tekintetét.

– Ezt a kérdést én is feltettem magamnak – vont vállat. – A történelem tele van emberekkel, aki elmondhatják magukról, hogy a szüleiknek több eszük is lehetett volna.

– Engem nem a történelem érdekel – vágott vissza Renna. – Azt kérdeztem, hogyan lehetséges, hogy Rönkösháza legokosabb aszszonyának káposzta van az agya helyén. Soha senki nem mesélte el, hogyan lesznek a kisbabák?

Leesha vicsorított. Renna szavaiban volt ugyan igazság, de a nő semmilyen jogen nem ítélezhetett felette.

– Ha te nem árulod el nekem a titkaidat, akkor nem tudom, én miért bíznam rád az enyémeiket. – Körbemutatott a völgyön. – Gyérünk, tégy úgy, mintha Arlent keresnéd, amíg el nem tűnünk szem elől, aztán meg menj el oda, ahol megbeszéltétek a találkozót! Nem akadályozlak meg benne.

Renna elmosolyodott.

– Mintha képes lennél rá.

Előbb csak elhomályosodott, aztán egyszerűen szertefoszlott.

Miért hagytam, hogy kizökkentsen? – gondolkodott el Leesha, de az ujjai a hasára tévedtek, és rájött, hogy pontosan tudja a választ.

Azért, mert Rennának igaza volt.

Leesha részeg volt a sok couzitól, amikor először megcsókolta Ahmannt. Nem tervezte, hogy az első délutánon rögtön hagyja magát megdönteni, de nem is állt ellen, amikor a férfi magáévá tette. Ostobán azt feltételezte, hogy Jardir nem megy el benne az esküvő előtt, csakhogy a kráziaiak bűnnek tekintik, ha egy férfi elvesztegeti a magát. Leesha érezte, ahogyan Jardir egyre gyorsít a mozdulatain, és hallotta, hogy hörögni kezd. Akkor még kitéphette volna magát a férfi karjaiból, de titkon ő is akarta ezt. Érezni, hogy egy férfi lüktetve beléspriccel, és mit sem törődni a rizikóval. Ez az izgalom aztán bőségesen hozzájárult a saját orgazmusához is.

Aznap este pommteát készült főzni, csakhogy még mielőtt nekikezdhetett volna, elrabolták Inevera Őrszemei, és az éjjel még egy elmedémonnal is meg kellett küzdenie a Damajah oldalán. Másnap dupla adagot ivott, és azóta is minden egyes alkalommal, ahányszor csak együtt háltak, de ahogyan a tanítómestere, Bruna mondta, néha egy erős gyerek utat talál, bármivel próbálkozik is az ember.

Inevera végigmérte Thamost, a zöldvidéki herceget, aki most Ashan előtt állt. Termetes férfi volt, magas és izmos, közben mégis elegáns. Úgy mozgott, mint egy harcos.

– Gyanítom, most elküldi az embereit, hogy kutassák át a völgyet – mondta.

Ashan bólintott.

– És ön is a sajátjait.

Thamos viszonzta a bólintást.

– Fejenként százat?

– Ötszázat – felelte Ashan. – A Domin Sharum békéjével.

Inevera észrevette, ahogy a herceg összeszorítja a száját. Ötszáz ember mit sem számított a kráziaiaknak, legfeljebb egy apró szelete volt a Szabadító seregének. Thamos viszont nehezen nélkülözött ennyit.

Csakhogynem igazán volt választása, jobb híján elfogadta a javaslatot.

– Honnan tudjam, hogy a harcosai békések maradnak? Semmi szükségünk rá, hogy csataterre változtassuk ezt a völgyet.

– A harcosaim még napfénynél is fátyol mögé rejtik az arcukat – felelte Ashan. – Nem mernék megszegni a parancsot. Én inkább a maga emberei miatt aggódom. Nem örülnék neki, ha bajuk esne egy félreértés miatt.

A herceg erre kivillantotta a fogát.

– Azt hiszem, ezt a napot senki nem vészeli át gond nélkül. Mennyiben garantálja a békét, ha elrejtik az arcukat? Aki felismerhetetlen, az nem fél a felelősségre vonástól.

Ashan a fejét csóválta.

– Csoda, hogy egy ilyen barbár népség, mint a maguké, még életben van. Az emberek emlékeznek azoknak az arcára, akik ártottak nekik, és az ilyen viszályokon nehezen lépnek túl. Éjjel azért viselünk fátylat, hogy testvérekként harcolhassunk, mit sem törődve a nappali ellenségeskedéssel. Ha a maga emberei is elrejtik az arcukat, nem fog több vér folyni ebben az Everam átkozta völgyben.

– Nos jó – bólintott a herceg. – Úgy lesz.

Kurtán meghajolt, minimális tisztelettel adózva a nála százszor nagyobb férfi előtt, majd elvonult. A többi zöldvidéki követte.

– Az északiak megfizetnek majd a tiszteletlenségükért! – jelentette ki Jayan.

– Talán – mondta Inevera. – De nem ma. Vissza kell térnünk Everam Ajándékába, méghezza sebesen.

1. FEJEZET

A vadászat

v. u. 333 ősze

JARDIR NAPNYUGTAKOR ÉBREDT, AZ ELMÉJÉRE SŰRŰ KÖD BORULT. Északi ágyban feküdt – egyetlen hatalmas párna volt a feje alatt ahelyett, hogy rengeteg vette volna körül. Az ágynemű durva volt, nem is hasonlított a selyemhez, amit megszokott. A kerek szobában körben rúnákkal ellátott ablakok nyíltak. Valamiféle toronyban lehetett. Az alkonyatban látta, hogy megműveletlen mezők nyúlnak a messzeségbe, de nem ismerte fel a tájat.

Ala melyik pontján lehetek?

Fájdalom hasított belé, amikor megmozdult, de hát a fájdalom régi ismerőse, hű, már-már elfeledett társa volt. Felült, merev lábai egymáshoz súrlódtak. Félrehúzta a takarót. Mindkét lábát a combjától a lábfejéig begipszelték. Vörösre, lilára és sárgára duzzadt lábujjai kikandikáltak a végén, közel voltak, mégis elérhetetlenül távol. Próbaképpen a fájdalommal mit sem törődve megmozgatta őket, és elégedetten nyugtázta az apró rándulást, ami a jutalma volt.

Ez felidézte a gyerekkorában eltört karja emlékét, és a gyógyulásig eltelt hosszú hetek tehetetlenségét.

Azonnal az éjjeliszekrény felé nyúlt a koronájáért. Még nappal is annyi mágiát tárolt, hogy képes volt összeforrasztani a törött csontokat, főleg, ha már a helyükre illesztették őket.

A keze pusztá levegőt markolt. Jardir megfordult, és sokáig csak elkerekedett szemmel meredt a semmibe, mire sikerült felfognia,

mi történt. Évek teltek el, amióta utoljára karnyújtásnyinál messzebb engedte magától a koronáját és a lándzsáját, de most mindkettőt elvesztette.

Megrohanták az emlékek. A küzdelem a hegytetőn a Par'chin-nal. Jeph fia, amint a döfés pillanatában füstté vált, hogy aztán egyetlen pillanattal később megint valódi testet öltön, és emberfeletti erővel csavarja ki a kezéből a fegyverét.

Aztán a Par'chin megfordult, és úgy hajította le a lándzsát a szikláról, mintha holmi lecsupaszított dinnyehéj volna.

Jardir megnyalta cserepes ajkát. A szája kiszáradt, a hólyagja tele volt, de valaki gondoskodott róla, hogy egyik se okozzon problémát. A számára odakészített víz kellemesen édes volt, és némi erőfeszítés árán sikerült használnia az éjjeliedényt is, amit tapogatózva talált az ágy alatt.

A mellkasát szorosan átkötötték, a bordái minden mozdulatba belesajdultak. A kötések fölött vékony köntöst viselt – barnát, mint megállapította. Talán a Par'chin jó tréfának találta.

Ajtót nem látott, csak egy lépcső vezetett fel a szobájába – jelen állapotában felért egy börtön rácsaival. Más kijárat nem volt, és a lépcső sem folytatódott tovább. A torony legtetejére hozták. A helyiséget szegényesen rendezték be. Egy kis asztalka állt az ágy mellett egyetlen székkal.

Odalent moccant valami. Jardir mozdulatlanra dermedt, fülelt. Ha a koronájától és a lándzsájától meg is fosztották, hosszú évekig szívta magába belőlük a mágiát, és a teste már olyan közel járt hozzá, hogy Everam képét formálja, amennyire az csak egy halandótól lehetséges. A szeme a sólyoméval, az orra a farkaséval, a füle a de-nevérevel vetekedett.

– Biztosan elbírsz vele? – kérdezte a Par'chin Első Felesége. – Mégiscsak meg akart ölni azon a sziklán.

– Ne aggódj, Ren! – felelte a Par'chin. – A lándzsája nélkül nem tud ártani nekem.

– Nappal tud – tiltakozott Renna.

– Csakhogy mindkét lába eltört. Semmi gond nem lesz, Ren. Becsszó.

Azt még meglátjuk, Par'chin.

Ajkhak cuppantak, amikor Jeph fia csókkal fojtotta bele a tiltakozást a jiwah-jába.

– Vissza kell menned Rönkösházára, hogy szemmel tartsd a dolgokat. Méghozzá most, mielőtt gyanakodni kezdenek.

– Papiros Leesha máris gyanakszik – közölte Renna. – És a gyanúja nem is áll messze az igazságtól.

– Amíg a gyanú gyanú marad, nem számít. Te csak beszélj továbbra is mellé, bármit mond vagy tesz.

Renna kurtán felnevetett.

– Nos, azzal nem lesz gond. Meg azzal se, hogy le akarjon köpni.

– Ne vesztegess erre túl sok időt! – figyelmeztette a nőt a Par'chin. – Azt szeretném, hogy védj meg Rönkösházát, de közben húzd meg magad. Erősítsd meg az embereket, de hagyd, hadd cipeljék a súlyt! Én is elnézek oda, amint tudok, de csak hogy téged meglátogassalak. Senki más nem tudhatja, hogy élek.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Renna. – Nincs jól, ha férj és feleség így eltávolodik egymástól.

A Par'chin felsóhajtott.

– Rá se hederíts, Ren! Mindent felteszek erre az egy lapra. Nem engedhetem meg magamnak, hogy veszítsek. Hamarosan úgyis találkozunk.

– Igen – sóhajtott Renna. – Szeretlek, Bálás Arlen.

– Szeretlek, Bálás Renna – felelte a Par'chin.

Megint megcsókolták egymást, aztán Jardir sebesen távolodó lépteket hallott lefelé kopogni a lépcsőn. A Par'chin viszont elindult felfelé. Jardir egy pillanatig arra gondolt, hogy alvást színlelhetne. Úgy talán megtudhatna még valamit, és nála lenne a meglepetés jelentette előny. Aztán megrázta a fejét.

A Shar'Dama Ka vagyok. Méltóságomon aluli a bujkálás. A Par'chin szemébe nézek, és meglátom, mi maradt az emberből, akit ismertem.

Felült, legyőzve a rettenetes fájdalmat a lábában. Ünnepeyes tekintettel fogadta az érkező Par'chint. A férfi egyszerű ruhát viselt, nagyjából olyat, mint az első találkozásukkor. Kifakult fehér pamuting volt rajta, meg kopott farmernadrág, vállán pedig bőr

fullajtárszákot vetett át. Mezítláb jött fel a lépcsőn, felgyűrt nadrágszára és ingujja alól kilátszottak a bőrére festett rovások. Szőke haját leborotvált, a Jardir emlékezetében élő arcot pedig alig lehetett felismerni a rengeteg szimbólumtól.

Jardir a koronája nélkül is érezte a rúnák erejét, de azt is tudta, hogy ezért az erőért nagy árat kellett fizetni. A Par'chin jobban hasonlított egy rovásvetésről szóló szent tekerésre, mint emberre.

– Mit tettél magaddal, öreg barátom? – Nem tervezte, hogy hangoosan kimondja a szavakat, valami mégis erre készítette.

– Azért vastag ám a bőr a képeden, hogy így nevezel azután, amit műveltél – jegyezte meg a Par'chin. – Nem én tettem ezt magammal. *Tè* tetted velem.

– Hogy *én*? – hökkent meg Jardir. – Én kerítettem tintát talán, hogy megszenteltségtelenítsem vele a testedet?

A Par'chin megrázta a fejét.

– Te hagytál ott meghalni a sivatagban fegyver és minden segítség nélkül. Tudtad, hogy ha fene fenét eszik, sem dobom magam oda az alagaioknak. Nem maradt más, csak a testem, amire rovásokat festhettem.

Ezzel Jardir meg is kapta a választ a Par'chin túlélésének módjával kapcsolatos kérdéseire. Lelki szemei előtt látta a barátját a sivatagban, amint kitikkadva, véresen, pusztá kézzel veri agyon az alagaiokat.

Csodálatos volt.

Az Evejah tiltotta az emberi test tetoválását, de hát tiltott az sok minden mást is, amit Jardir megengedett a Sharak Ka kedvéért. Megvetően akart visszaszólni a Par'chinnak, de elszorult a torka, mert tudta, hogy a férfi igazat beszél.

Jardir megremegett, a hátán végigfutott a hideg. Minden, ami történik, Everam akarata. Ő intézte úgy, hogy a Par'chin életben maradjon, és megint találkozzanak. A kockák szerint *bármelyikük* lehet a Szabadító. Jardir az egész életét annak szentelte, hogy méltó legyen a címre. Büszke volt az eredményeire, de nem tagadhatta, hogy az ajin'palja, a bátor kívülálló akár érdekesebb is lehet Everam szemében.

– Olyan rituálékban veszel részt, amiket nem értesz, Par’chin – mondta. – A Domin Sharum élet-halálra megy, és a tiéd volt a győzelem. Miért nem arattad le a babérokat, és álltál az Első Háború élére?

A Par’chin felsóhajtott.

– A halálod számomra nem győzelem, Ahmann.

– Ezek szerint elismered, hogy én vagyok a Szabadító? – kérdezte Jardir. – Ha így van, add vissza a lándzsámat és a koronámat, szorítsd a homlokod a földhöz, és add meg magad. Mindent megbocsátok, és megint vállt vállnak vetve szállhatunk szembe a Niével.

A Par’chin felmordult. Az asztalra dobta a zsákját, és belenyúlt. Kaji Koronája még az egyre sűrűsödő sötétben is világított, a kilenc ékkő tüzesen ragyogott rajta. Jardir nem tagadhatta, hogy a tárgy felébresztette benne a vágyakozást. Ha ép a lába, biztosan ráveti magát.

– A korona itt van, ni. – A Par’chin úgy forgatta meg a díszes holmit az ujján, mintha valami gyerekjáték volna. – A lándzsa viszont nem a tied. Legalábbis, amíg úgy nem döntök, hogy neked adom. Olyan helyre rejtettem, ahol akkor sem férhetnél hozzá, ha nem lenne gipszben a lábad.

– A szent tárgyaknak egymás mellett a helyük.

A Par’chin megint sóhajtott.

– Semmi sem szent, Ahmann. Egyszer már megmondtam, hogy a mennyország hazugság. Fenyegetőztél, hogy megölsz a szavaimért, de ettől még igazak maradnak.

Jardir már nyitotta is a száját, hogy dühösen visszavágjon, de az ajkára fagyott a szó, amikor a Par’chin megállította a pörgő koronát, és a magasba emelte. Közben a bőrén lévő rúnák felvillantak, a korona ékkövei pedig erősebben ragyogtak tovább.

– Ez itt – mondta a Par’chin a koronára emelve tekintetét – egy elmedémon koponyájából és kilenc szarvból készült pánt, amit ezüst és arany rovasokkal megerősített ötvözetével vontak be, aztán ékkövekkel koncentrálták az erejét. Rovásvetők mesterműve, nem több annál. – Elmosolyodott. – Mint ahogyan a fülbevalód sem volt több.

Jardir riadtan kapott a fülcimpájához, ahol egykor kilyukasztotta a jeggyűrűjével.

– Nemcsak a trónomat, de az Első Feleségemet is el akarod lopni?

A Par'chin olyan őszintén nevette el magát, hogy Jardir évek óta nem hallott ehhez foghatót. Nem tagadhatta, hogy hiányzott neki ez a hang.

– Nem tudom, melyik lenne nagyobb teher – mondta a Par'chin.

– Egyikre sem vágyom. Van már feleségem, és az én népem úgy tartja, hogy abból egy is bőven elegendő.

Jardir késztetést érzett, hogy elmosolyodjon, és megengedte magának.

– Egy rátermett Jiwah Ka egyszerre támasz és teher, Par'chin. Arra nógatnak bennünket, hogy jobb emberek legyünk, és ez soha nem egyszerű.

A Par'chin bólintott.

– Úgy van, ahogy mondd.

– Akkor miért loptad el a fülbevalómat? – érdeklődött Jardir.

– Csak magamnál tartom, amíg nálam vendégeskedsz. Nem szeretném, ha segítséget hívnál.

– Hm? – húzta fel a szemöldökét Jardir.

A Par'chin félrebillentett fejjel nézett rá. Jardir érezte, hogy Jeph fiának tekintete a lelkéig hatol, valahogy úgy, ahogyan ő mért fel másokat, amikor a korona még különleges képességekkel ruházta fel. De hogy csinálta a Par'chin, amikor nem is volt korona a homlokán?

– Te nem is tudod – szólalt meg egy pillanatnyi szünet után a Par'chin, aztán harsányan felnevetett. – Házassági tanácsokat adsz nekem, közben meg a feleséged kémkedik utánad.

A gúny a hangjában feldühítette Jardirt, akinek összeugrott a szemöldöke, hiába igyekezett higgadtságot erőltetni az arcára.

– Ez meg mégis mit jelentsen?

A Par'chin a zsebébe nyúlt, és elővette a fülbevalót. Egyszerű aranykarika volt, egy finoman megmunkált, rovásos gömbbel.

– Van ebben egy fél démoncsont. A párja a feleséged fülében lóg. Lehetővé teszi, hogy bármikor kihallgasson.

Egyszerre rengeteg rejtély oldódott meg Jardir számára. Már értette, hogyan tudta meg a felesége minden tervét és titkát. Inevera tudásának jelentős része a kockákból származott, de az alagai horák az esetek többségében rejtvényekben beszéltek. Tudhatta volna, hogy a ravasz nő nem kizárólag a kockavetésre bízta magát.

– Azt is tudja, hogy elraboltál? – kérdezte.

A Par'chin megrázta a fejét.

– Blokkoltam a képességeit. A feleséged nem talál meg, mielőtt elvégezzük itt a dolgunkat.

Jardir karba fonta a kezét.

– Miféle dolgunkat? Te nem állsz be mögém, én pedig nem állok be mögéd. Ugyanabban a patthelyzetben vagyunk, mint öt éve az Útvesztőben.

A Par'chin bólintott.

– Akkor nem tudtad rávenni magad, hogy megölj, és ezzel elérted, hogy másképpen tekintsek a világra. Most én kínálom neked ugyanezt.

Ezzel Jardir felé hajította a koronát, ő pedig ösztönösen elkapta.

– Miért adod vissza? Vagy nem fogja meggyógyítani a sérüléseimet? Úgy már nem tarthatsz egykönnyen fogságban.

A Par'chin vállat vont.

– Nem hinném, hogy el akarnál menni a lándzsád nélkül, de biztos, ami biztos, a koronát is lemerítettem. Nem sok mágia jut fel ilyen magasra a Magból. – A körben nyíló ablakokra mutatott. – Ráadásul a nap minden reggel kipucolja a szobát. A korona megadja neked a szokásos látást, de azon túl nem mész vele sokra, amíg újra fel nem töltődik.

– Akkor miért adod vissza? – kérdezte megint Jardir.

– Gondoltam, beszélgethetnénk – felelte a Par'chin. – És szeretném, ha látnád közben az aurámat. Így tudni fogod, hogy igazat beszélek, és egyenesen a lelkemből olvashatod ki, milyen erős a meggyőződésem. Akkor talán te is tisztábban látsz majd.

– Mit kéne tisztábban látnom? Hogy a mennyország hazugság? Olyan nem lehet a lelkedre írva, ami meggyőző erről, Par'chin.

Azért a fejébe húzta a koronát.

A sötét szoba azonnal életre kelt, és Jardin megkönnyebbülten sóhajtott, mint az Evejah-ban a vak ember, aki visszakapta a látását Kajitól.

Az ablakon túl egy pillanattal korábban csak árnyak és homályos formák látszóttak, most azonban minden élesen kirajzolódott az Alából szivárgó mágia fényében. Minden, ami él, az erő szikráját hordja magában. Jardir most ezt az erőt látta a fákban, a törzsükre tapadó mohában, az ágak között és a kéregben lakó állatokban. Ez az erő futott végig a síkság fűvén is, de a leglátványosabban a földet járó és a szelek szárnyán szálló démonokban vibrált. Az alagaiok úgy ragyogtak, mint a jelzőtüzek, és Jardirban felébredt az ösztönös vágy, hogy vadászni induljon, és megölje őket.

Ahogy a Par'chin is mondta, az ő cellája sokkal sötétebb volt. A torony falán csak vékony indákban kúszott fel az ablaküvegbe karcolt rovások felé vonzó mágia, hogy aztán ott életre kelve pajzsot képezzen az alagaiok ellen.

A félhomályos szobában a Par'chin fényesebben világított, mint bármelyik démon. Olyan fényesen, hogy az ember azt gondolta volna, rá sem lehet nézni. Mégsem így volt. Éppen ellenkezőleg: a mágia csodálatos, gazdag, csábító látványt kínált. Jardir a korona segítségével érte nyúlt, próbált egy keveset megszerezni belőle magának. Annyit, hogy a Par'chin még ne érzékelje, de azért legalább valamelyest felgyorsítsa a gyógyulását. Apró energiaszálló kúszott felé a levegőben, mint a tömjén füstje.

A Par'chin leborotválta a szemöldökét, de a bal szeme fölötti rúnák félreérthetetlenül mozdultak felfelé. A férfi aurájában is változott valami, bár úgy tűnt, inkább szórakoztatónak találja a dolgot, mintsem felháborodna rajta.

– Haha! Szerezz magadnak!

A mágia hirtelen megfordult, és visszaszállt felé.

Jardir nyugodt arckifejezést erőltetett magára, bár maga is gyanította, hogy úgysem ér el vele semmit. A Par'chinnak igaza volt. Jardir olvasott az aurájában, látta az érzelmei minden apró rezdülését, és nem kételkedett benne, hogy öreg barátja ugyanígy van vele. A Par'chin higgadt volt, koncentrált, és nyilvánvalóan nem készült

ártani Jardirnak. Nem látszott rajta, hogy be akarná csapni. Csak a fáradtság mutatkozott meg rajta, no meg a félelem, hogy Jardir túl merev lesz, és még csak fontolóra sem fogja venni a mondanivalóját.

– Mondd csak el megint, miért is vagyok itt, Par'chin! – szólt Jardir. – Ha őszintén az a célod, amit mindig is mondtál, és szeretnéd megszabadítani a világot az alagaioktól, akkor miért szállsz szembe velem? Közel állok hozzá, hogy valóra váltsam az álmodat.

– Egyáltalán nem állsz hozzá olyan közel, mint gondolod – mondta a Par'chin. – És felfordul a gyomrom attól, ahogy próbálkozol. Megfojtod az emberiséget, és fenyegetéssel akarod őket megváltásra kényszeríteni, mit sem törődve vele, hogy milyen árat kell fizetni ezért. Tudom, hogy ti, kráziaiak szívesen öltöztök fekete-fehérbe, de a világ nem ilyen egyszerű. Vannak színek, sőt a szürkének is léteznek mindenféle árnyalatai.

– Nem vagyok hülye – jelentette ki Jardir.

– Néha pedig felmerül bennem. – A Par'chin aurája megerősítette, hogy igazat beszél.

Jadirnak keserű pirulát kellett lenyelnie, amiért régi barátja, akinek annyi mindent tanított, és akit annyira tisztelt, ilyen rossz véleménnyel volt róla.

– Akkor miért nem végeztél velem, és szerezted meg magadnak a lándzsát meg a koronát? – kérdezte. – A tanukat mind kötötte az adott szavuk. A népem elfogadott volna téged Szabadítónak, és követett volna a Sharak Kába.

Az ingerültség futótűzként terjedt a Par'chin eddig nyugodt aurájában.

– Még mindig nem érted! – csattant fel a férfi. – Nem én vagyok a nyavalyás Szabadító! Te sem vagy az! A Szabadító az egész emberiség együtt, nem csak egyetlen ember. Everam csak egy név, amit az ideának adtunk, nem valami óriás az égen, aki megküzd az űr sötétségével.

Jadir összepréselte az ajkát, tudván, hogy a Par'chin látja az istenkáromlás miatt érzett felháborodást az aurájában. Évekkel korábban megfogadta, hogy végez ezzel az emberrel, ha megint ilyeneket

beszél. A Par'chin aurájából most sütött, hogy csak merje megpróbálni.

Jardir erős kísértést érzett. Igazából még sosem tette próbára a korona erejét a Par'chinnal szemben, és most, hogy megint a homlokán tudhatta, már nem is volt olyan tehetetlen, mint amilyennek tűnhetett.

Volt viszont valami más is az ajin'palja aurájában, ami miatt visszafogta magát. A másik férfi készen állt a harcra, és egészen biztosan nem tért volna ki előle, de egy kép lebegett a feje fölött: alagaiok táncoltak a lángokban álló világ közepén.

Amitől félt, be fog következni, ha nem jutnak dűlőre egymással.

Jardir mély lélegzetet vett, megbékélt a dühével, és elengedte, amikor kifújta a levegőt. A szoba másik végében a Par'chin nem mozdult, de az aurája visszahúzódott, mint egy Sharum, amikor leengedi a lándzsáját.

– Mit számít – szólta végül Jardir –, hogy Everam egy óriás-e az égen, vagy csak egy név, amit a becsületnek és a bátorságnak adunk, ami lehetővé teszi, hogy helytálljunk az éjszakában? Ha az emberiség egyként akar fellépni, szükség van egy vezetőre.

– Ahogyan az elmedémon vezeti a csicskásait? – A Par'chin remélte, hogy a logika csapdájába tudja csalni Jardirt.

– Valahogy úgy. Az alagaiok világa mindig is a sajátunk árnyéka volt.

A Par'chin bólintott.

– Igen, egy háborúban szükség van tábornokokra, de nekik kell az embereket szolgálniuk, és nem fordítva.

Most Jardiron volt a sor, hogy felvonja a szemöldökét.

– Azt gondolod talán, hogy nem szolgálom a népemet, Par'chin? Nem az Andrah vagyok, aki csak lerakta a trónra a kövér seggét, miközben az alattvalói kivéreznek és éhen halnak. Az én földjeimen nem ismerik az éhséget. Nem ismerik a bűnt. Személyesen vonulok ki az éjszakába, hogy ügyeljek a biztonságukra.

A Par'chin gúnyosan felnevetett.

– Ezért nem mindegy – mondta. – Mert te tényleg hiszel ebben a baromságban! Becsörtettetek számotokra idegen vidékekre,

megöltetek sok ezer férfit, megerőszakoltatok az asszonyaikat, rab-szolgasorba taszítottátok a gyerekeiket, mégis azt hiszed, hogy tiszta a lelked, mert az ő szent könyvük némiképp különbözött a tiedtől. Igaz, ami igaz, nem engeded hozzájuk a démonokat, de a csirkék sem hívják Szabadítónak a hentest, aki elvágja a nyakukat, csak mert megóvjá őket a rókától.

– Közeledik a Sharak Ka, Par'chin – vágott vissza Jardir. – Azo-kat a csirkéket sólyommá tettem. Everam Ajándékában a férfiak most már a saját asszonyaikat és gyerekeiket védik.

– Ahogyan Rönkösházán is – bólintott a Par'chin. – Csak nekik ehhez nem kellett megölniük egymást. Egyetlen nőt sem kellett megerőszakolniuk. Egyetlen gyereket sem kellett kitépniük az anyja karjából. Nem váltunk démonokká, hogy felvehessük ellenük a harcot.

– És engem annak tartasz? – kérdezte Jardir. – Démonnak?

A Par'chin elmosolyodott.

– Tudod, hogy nevez téged a népem?

A sivatag démona. Jardir sokszor hallotta ezt a nevet, bár csak Rönkösházán merete bárki is nyíltan kimondani. Bólintott.

– Az embereid ostobák, Par'chin, és te is az vagy, ha az alagaiokhoz hasonlítasz. Lehet, hogy nem gyilkolsz, lehet, hogy nem erőszakolsz meg nőket, de egységet sem kovácsoltál. Az északi hercegecskék folyamatosan a hatalomért civakodnak, még akkor is, amikor megnyílik előttük a mélység, és Nie hadait köpi ki magából. Niét nem érdeklik az erkölcsiük. Nem érdekli, ki ártatlan, és ki romlott. Még az alagaiok sem érdeklik. Egyetlen célja van, hogy mindent tisztára töröljön. A népednek már nincs sok hátra, Par'chin. Minden hátralévő napotok a Sharak Ka ajándéka, de a gyengeségeitek miatt végül könnyű prédák lesztek a Mag számára. Akkor majd azt kívánod, bár megöltél volna ezer embert, ezerszer ezret, ha úgy felkészülhettetek volna a harcra.

A Par'chin szomorúan csóválta a fejét.

– Olyan vagy, mint egy szemellenzős ló, Ahmann. Csak azt látod, ami alátámasztja a meggyőződésedet, mással meg nem tördösz. Niét azért nem érdekli semmi, mert rohadtul *nem is létezik*.

– A szavak még semmit sem tesznek valósággá – mondta Jardir. – Szavakkal nem lehet alagaiokat ölni, sem nem létezővé tenni Everamot. A szavak nem fognak egyesíteni bennünket a Sharak Kára várva, mielőtt még túl késő lenne.

– Egységről beszélsz, de azt sem érted, mit jelent a szó – vitatkozott a Par'chin. – Amit te egységnek nevezel, az az én fogalmaink szerint uralkodás. Rabszolgaság.

– Egység egy adott cél érdekében, Par'chin – válaszolta Jardir. – Mindenki ugyanazért a célért dolgozik. Hogy megszabadítsa Alát a démonoktól.

– Nem beszélhetünk egységről, ha annak fenntartása egyetlen emberen múlik – mondta a Par'chin. – Mind halandók vagyunk.

– Az egységet, amit létrehoztam, nem lehet csak úgy félresöpörni – jelentette ki Jardir.

– Nem-e? Sokat tanultam, amikor ellátogattam Everam Ajándékába, Ahmann. Az északi hercegek kismiskák az embereidhez képest. A damáid nem hajlandók követni Jayant. A Sharumjaid nem hajlandók követi Asomét. Egyetlen embered sem hajlandó követni Ineverát, és a damajjaid inkább ölnék meg egymást, mint hogy egy asztalnál egyenek. Senki nem ülhet le úgy a trónra, hogy ne törjön ki polgárháború. A te drága egységed úgy fog összedőlni, mint valami homokvár.

Jardir összeszorította a száját. A fogai hangosan csikorogtak. A Par'chin természetesen igazat beszélt. Inevera okos volt, és egy darabig egyben tudta tartani a dolgokat, de Jardir tudta, hogy nem maradhat sokáig távol, mert akkor a félig-meddig összetákolt serege saját magát veri szét már a Sharak Ka legelején.

– Még élek – mondta.

– Igen, de a közeljövőben nem térsz haza.

– Meglátjuk, Par'chin.

Jardir minden előzetes jel nélkül kinyúlt a koronán keresztül, és megcsapolta a Par'chin mágiáját. A férfit váratlanul érte próbálkozás, az aurája szinte felrobbant, aztán egészen eltorzult, amikor Jardir belenyúlt, hogy elvegye, amire szüksége volt.

Jardir testében szétáradt a mágia, izmokat és csontokat kötött össze, megint erőssé tette. Elég volt megfeszítenie magát, és a kötés elszakadt a mellkasán, a lábán összetört a gipsz. Felugrott az ágyról, és egy szemvillanás alatt átszelte a szobát.

A Par'chin harcra készen fogadta, de csak úgy, ahogyan egy Sharumtól telt, hiszen őt nem a Sharik Horában képezték ki. Jardir könnyedén jutott túl a védvonalán, és hátulról elszorította a nyakát. A Par'chin elvörösödve kapkodott levegő után.

Egy pillanattal később aztán köddé vált, éppen, mint a hegyen vívott csatában. Jardir elvesztette az egyensúlyát, amikor megszűnt az ellenállás, de mielőtt még a földre zuhant volna, a Par'chin újra testet öltött, és elkapta Jardir jobb karját meg lábát, majd elhajította a férfit. Jardir olyan lendülettel ütközött az ablaknak, hogy még a mágiával megerősített csontjai is kettéroppantak. A rováos üvegen egyetlen repedés sem látszott.

A rováosok felszínén ritkásan gomolygott a mágia. Jardir ösztönösen merített belőle, és ismét összeforrasztotta a csontjait, mielőtt egyáltalán jelentkezett volna a fájdalom.

A Par'chin eltűnt a szoba másik végéből, és a közelben jelent meg újra, de Jardir már felkészült a trükkre. A pára még össze sem állt teljesen, ő máris mozgásban volt, kikerülte a támadást, és bevitt két kemény ütést a Par'chinnak, mielőtt az megint köddé válhatott volna.

Jó pár másodpercig küzdöttek így. A Par'chin eltűnt, aztán megint testet öltött, mielőtt Jardir komoly kárt tehetett volna benne, ő maga azonban egyszer sem tudott visszaütni.

– A rohadt életbe már, Ahmann! – kiáltotta. – Nem érünk rá erre!

– Na, ebben egyetértünk – felelte Jardir, miután újra megvetette a lábát.

Felkapta a szobában lévő egyetlen széket, és a Par'chin felé hajította, aki kiszámítható módon megint köddé vált, holott könnyedén elhajolhatott volna.

A képességeid elkényelmesítenek, Par'chin, gondolta Jardir, miközben már ugrott is a lépcső felé.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem mész sehová! – hördült föl a Par'chin, amikor megint megjelent. Egy rovást rajzolt a levegőbe. Jardir látta a sűrűsödő mágiát, amint megindul felé, és várta a robbanást, ami úgy repíti majd el a lépcsőtől, mintha egy hatalmas kalapáccsal ütötték volna meg. Elugrani már nem volt ideje, úgyhogy inkább felkészült. Ellazította az izmait, hogy minél többet elnyeljenek a robbanás erejéből.

Csakhogy a robbanás elmaradt. Kaji Koronája átmelegedett, és vadul világítani kezdett, ahogy magába szívta a mágiát. Jardir gondolkodás nélkül maga is rovást rajzolt a levegőbe, ami a koronában összegyűlt erőt nyers forrósággá változtatta. Olyan izzás támadt, hogy attól tucatnyi fadémon éghetett volna hamuvá.

A Par'chin feltartotta a kezét, és visszaszívta magába a mágiát. Jardir megszedült a hirtelen elvesztett energiától, és tehetetlenül bámult a másik férfira.

– Egész éjszaka folytathatjuk, Ahmann. – A Par'chin eltűnt, hogy aztán Jardir meg a lépcső között jelenjen meg újra. – Úgysem jutsz ki a toronyból.

Jardir karba fonta a kezét.

– Még te sem tarthatsz itt örökké. Amint felkel a nap, a démoni trükkjeid meg a horamágiád is cserben hagynak.

A Par'chin széttárta a kezét.

– Nincs is rá szükségem. Mire eljön a hajnal, önként fogsz maradni.

Jardir kis híján felnevetett, de a Par'chin aurája megint meggondolásra készítette. A férfi komolyan gondolta, amit mondott.

Hitt benne, hogy ha a következő szavait hallva Jardir nem gondolja meg magát, akkor soha nem is fogja.

– Miért hoztál ide, Par'chin? – kérdezte utoljára.

– Hogy emlékeztesselek rá, ki az igazi ellenség – felelte a Par'chin. – És hogy a segítségedet kérjem.

– Miért kellene segítenem neked?

– Mert fogságba ejtünk egy elmedémont, és elvitetjük vele magunkat a Magba. Ideje, hogy a saját otthonukban menjünk neki az alagaioknak.